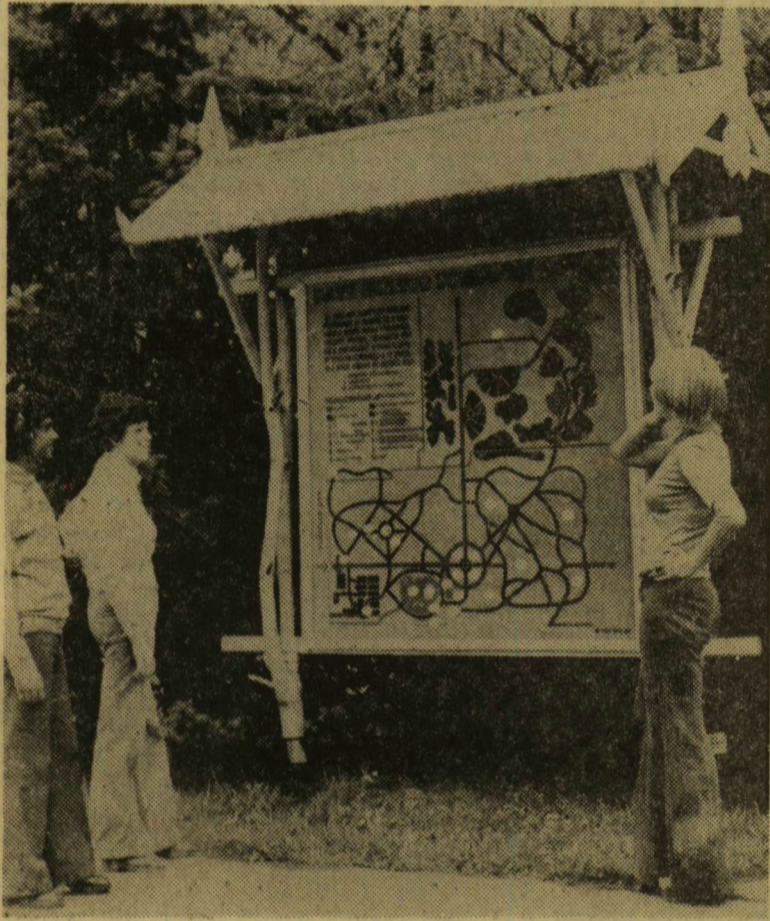

Füvészkerti térkép

Új, dekoratív alkotással gyarapodott a József Attila Tudomány-Egyetem Füvészkertje ezen a tavaszon. A látogatókat a bejáráshoz közel egy székelykapuszerű, ágas fából készített tájékoztató és térkép-tábla fogadja. Alkotója Hemmert János festőművész, a Radnóti Miklós Gimnázium rajztanára, aki a nevezetes Győrffy-emlékgyűrűt is készítette. A Füvészkert vezetői tervbe vették még, hogy a Tisza-hídtól kezdve eligazító táblákat is felállítanak, amik egészen a Hortus Botanicus kapujáig vezetnek majd az érdeklődőket. (Fotó: Acs S.)

Ébredés után édes az álom

Nem húztam fel az órát, direkt nem húztam fel, úgysem ébredék fel rá. És a fene egye meg, hét óra van, és mégis felébredtem. Talán, ha az órát felhúztam, és csörög, akkor nem ébredék fel. De így, hogy nem húztam fel, és nem csörögött, így felébredtem. Azt hiszem, ha nem húztam fel, és úgy csörög, akkor is felébredék, mert ugye a nem várt dolgokra ébred fel az ember. Ha felhúztam és csörög, akkor nem ébredék fel, mert már este tudom, úgyis csörögni fog. Csak azt nem értem, hogy nem húztam fel, és nem is csörögött (amit már este előre megsejtettem), tehát semmi különös nem történt, mégis felébredtem. Hm, ennek valami oka van. Talán valami váratlan dolog fog történni. Igen, biztosan. De mi a fene lehet az?!

Várjunk csak! Ma kedd van, hacsak nem aludtam két napig egyfolytában. Honnan tudhatnám meg, hogy milyen nap van? Igen, ez az. Rá kellene nézni az óramra! Ha nyolcadika van, akkor kedd van. Rá kéne nézni, de hiába akarom, a kezem nem mozdul meg. A fejem sem, mintha a nyakam is megbénult volna!

Még jó, hogy az időt tudom! Biztos hét óra van, hiszen a napsugarak pontosan a szoba bal felső sarkában, a pókhálóra esnek. Igen, ott napozik benne a pók. Cicke, picike kis pók, minden jó neki! Egész nap csak csücsül a hálójában, még attól sem kell félnie, hogy kitakarítom a szobát egyszer. Többet azt hiszem, úgysem tudok felkelni. Ha mégis sikerülne, esküszöm, szeretetek a mennyezetre egy óriási karórárt, amit plafonórának fogok hívni, és az mutatni fogja az aznapi dátumot, az aznapi órarendet, az adott órákból még beszerezhető katalógusainak számát.

De nem adom fel Nézzük csak! Ha mégis kedd van, akkor 8-tól, 8-tól... mi is van 8-tól? A, kórbonctan. Multkor sem voltam. Egy szó mint száz, hát ezért ébredtem fel!

A jelenébe is, mindig hétfőn kell az embernek leinnia magát a sár-ga föléig! Most aztán itt van, a gyakorlatvezető hiába keres a megszokott helyemen, csak az üres széket látja, s hogy leplezze sírását, beírja: negatív. Szegény kicsi gyakorlatvezető, ha tudná, hogy nem negatív, hanem RH pozitív vagyok, hogy szegénykeznel a baklövéseden!

Azt, hogy hiányzom, igazán megérthetné. Nem bírja a szervezetem a sok italt. Ivott volna ő annyit tegnap, nyugdíjas korára sem tudna egyenesen végigmenni a járdán! De nem, ő beír.

Alfréd persze ott lesz! Pedig emlékszem, Alfréd sokkal részegebb volt, mint én. A télikabátja zsebébe öntötte az utolsó üveg pezsgőt azzal, hogy hazaviszi a macskájának — persze, vacsorára. Hajnalra haza is ért az estébédél, hacsak rá nem fagyott útközben a kabátja pezsgőstül.

Most meglátják, vagyok én is olyan gyerek, mint Alfréd. Elme-gyek én is. Még jó, hogy öltözöm sem kell, hisz azért annyira részeg nem voltam, hogy elkövessem azt a hibát, hogy szalonképes utcai öltözék nélkül aiudjam, akár a tej! Mert ugye a tej, az megteheti, annak nem kell hétkor kelnie. A kenyérnek meg nekem, szóval mi ket-tőnknek viszont hétkor kell kelniük.

De mennyit aludhattam? Hogy is értem haza? A bár négykor zár, bennünket ölben vittek a kijáratig, onnan az a két kilométer négykézláb úgy másfél-két óra. Atyaisten, két órát sem aludtam. Hát csoda, ha az ingerületeim nem terjednek a neuromuscularis apparátus felé? Pedig ki kellene nemnem vízírt. Ki kéne, de nem! Inkább szom-ján halok, így van még két napom, viszont az első mozdulat rögtön végezne velem.

Gondolkoznom kell! Ki kell másznom ebből a szörnyű csavából! Jaj, a fejem, ez is hasogat! Na, még ezek után mondja nekem azt valaki, hogy szép a diákelet. Micsoda szörnyű kinok! De még ráadásul menjek a gyakorlatra is!

Nem, ezt már nem kívánhatják tőlem. Irok a professzornak, nem is, a dékánnak, meg a... a, szóval az újságoknak, hogy ez nem mehet így tovább. Nem hagyják az embert nyugton kipihenni magát! Milyen orvos lesz így belőlünk, ha minden reggel hétkor ébresztő! Ideg-kímélünk, és kész! De én, ÉN, ÉN leszek a jövő orvostársadalmá-nak megmentője, elmegyek a világ végére is kivívni az igazunkat. Akkor aztán, ha nyugodtan kialvótunk, akkor aztán... aztán... ak-kor! Hühü-ha!...

Persze, mostan az... egyszer még! Hogyis, ja igen, elmehetnék még most... az egyszer! El-me-het-nek! Hm... hát majd... leg... közele...

TARJÁN TIBOR

Ilyen lagzi még nem volt!

Soha bolondosabb Kollégiumi Napokat! Vagy inkább talán órákat? „Napokról” ugyanis nemigen beszélhetünk, hiszen mindössze 36 óráig tartott a tanárképző főiskola kollégiumainak idei közös rendezvénysorozata.

Mit lehet másképp nap alatt csinálni? Állítólag van erre egy ősi recept: ha rövid az idő, házassodj meg, és rendezz egy jó lakodalmat! A főiskolások is ezt választották. Két, mindenre elszánt, önként jelentkező kollégista ugyanis vállalta, hogy elviseli egy házassági szertartás valamennyi hókusz-pókuszát. Természetesen nem hiányozhattak az ilyenkor szokásos „kellékek” sem: násznapok, vőfélyek, az anyakönyvvezető, aki ezúttal nemzeti szalag helyett „pokrócba csomagolva” vezette a szertartást. Az örömapa szerepét a főiskola egyik igazgatóhelyettese vállalta, az örömanyaét pedig ezúttal a Petőfi kollégium igazgatója.

Igy aztán április 23-án — a szegediek legnagyobb ámulatára — elindult a „díszes nászmenet” az április 4. sugarúton. Furcsa egy

menet volt, meg kell hagyni! Előre ment az ifjú pár. A menyasszony — a legújabb divat szerint — lepedőben. Mögöttük egy kézi meghajtású „loveskocsi” a zenekar, majd utánuk tömött sorokban a kollégisták alkotta „nász-nép” következett.

A főiskola dísztermében került sor a rendhagyó szertartásra, melynek során az ifjú pár „örök hűséget” fogadott egymásnak — mai szokás szerint — egy teljes éjszakára! Elhangzott néhány ünnepi tószó, majd elcuppant a hitvesi csók, melyet állítólag még Tápén is hallottak. Hamarosan előkerültek a nászajándékok is. Csupa praktikus dolog: üres doboz, cumi, nyálka.

Ezután következett az igazi hajcihő! A lagzi fénypontja: a menyasszonytánc tíz fillérért... Ilyen olcsón még senki nem léphetett a menyasszony lábára. A pohárköszöntőt — pohár hiányában — üveggel a kézben mondták el.

Egyetlen igazi lagziból sem hiányozhat manapság a sport. Vagy úgy, hogy a tisztelt nász-

nép lekési a villamost és hatalmas léptekkel fut utána, vagy úgy, ahogy a főiskolások tették: fittyet hányva a cola okozta nássaposságnak, az esküvőt követő délelőttön elkísérték az ifjú párt a nászútra, mely a főiskola Tó-polya úti sporttelepére vezetett. Amennyire ötletes volt a lagzi, annyira szellemtelen volt a sport-délelőtt. A „nász-nép” ugyanis nemigen rúghatott labdába, „él-csapatok” vetélkedtek. A legtöbb nézője egyébként a női focinak volt, a mérkőzés végén többen követelték a mezcsere...

Délután az irodalmi színpad műsora következett. Darabjuk ismerős: Páskándi Géza: Az eb olykor emeli lábát... A Teleki Kollégium is hozzájárult a lagzihoz — egy tréfásnak szánt vetélkedővel, melyet a kollégium nagytermében rendeztek meg. — Arról még nincs hírnök, hogy beadta-e már az ifjú pár a válópert. Azt azonban a menyasszony-nal együtt elmondhatjuk: ez valóban jó multság, férfimunka volt!

— dezsó —

Pályatükör

A SZOTE Gyógyszerésztudományi Kar Nevelési Bizottsága április 14-én nyilvános ülést tartott a Szemészeti Klinika tantermében. Ez alkalomból a kar dékánjának, valamint a Nevelési Bizottság elnökének meghívására dr. Kurucz Tibor, gyógyszerész-alezredes, a Magyar Néphadsereg főgyógyszerésze, a hadtudományok kandidátusa tartott előadást a Gyógyszerésztudományi Kar oktatóinak és hallgatóinak.

A Nevelési Bizottság már a korábbi években is szervezett hasonló nyilvános üléseket, melyekre különböző szakterületekről hívt meg reprezentáns szaktekin-télyeket, így a Gyógyszertári Központ igazgatóját, hálózati gyógyszerésztársaiban működő gyógyszerész-kandidátust, kórházi főgyógyszerészt, illetve gyógyszerügyi főmérnököt. E hagyományok folytatását szolgálta dr. Kurucz Tibor gyógyszerész alezredes meghívása, aki Az egészségügy és a honvédgyógyszerészek helyzete a Magyar Néphadseregben címmel tartotta meg, nagy érdeklődéssel kísért előadását. A fórumszerűen rendezett ülésen az előadó először életrajzi beszámolót tartott saját pályafutásáról, majd válaszolt az elhangzott kérdésekre.

Bár az előadó a gyógyszerészi tevékenység egy sajátos területét ismertette, a hallgatóságban mégis az az érzés alakult ki, hogy a katonagyógyszerészek kapcsolata a katonáorvossal, illetve a polgári gyógyszerészettel igen szoros, egy-séges egészet képez. Az előadó „pályatükör” jellegű előadása nagy érdeklődést váltott ki, hiszen a gyógyszerészet szerteágazó tevékenységét új aspektusból vilá-gítottta meg.

DR. REGDON GEZA

Kiállítás

A József Attila Tudományegyetem KISZ-klubjában április 18-án nyílt meg Várkonyi János festőművész kiállítása, amelyet két hétig láthattak az érdeklődők. A kiállítást Cs. Pataj Mihály festő-művész nyitotta meg.

SZEGEDI Egyetem

A József Attila Tudományegyetem, a Szegedi Orvostudományi Egyetem és a Juhász Gyula Tanárképző Főiskola MSZMP bizottságainak lapja.

Felolós szerkesztő:
Dr. Szabó Magdolna
Szerkesztőség: 6720 Szeged
Dugonics tér 12. Telefon: 12-110
Megjelenik: havonta kétszer.
Ára: 1 forint. Előfizetési díj egy évre 17 forint.
Terjesztik az intézmények KISZ- és szakszervezeti bizottságai.
Kiadja a Csongrád megyei Lapkiadó Vállalat, Szeged.
Magyar Tanácsköztársaság útja 10.
Postacím: 6740 Szeged
Telefon: 12-633. Telex: 82-282.
Felolós kiadó: Kovács László igazgató
Szegedi Nyomda 6720 Szeged
Bajcsy-Zsilinszky u. 28
1977. V. 9. — 1956

Felolós vezető: Dobó József igazgató.

Elismerés

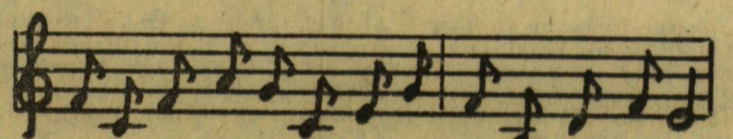
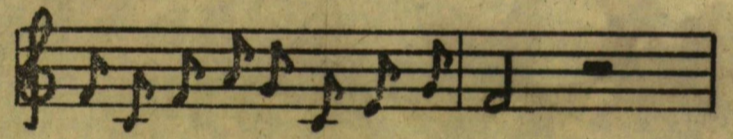
Május 1. alkalmából a szak-szervezetek legjobb aktivistáinak a végzett munkájukért elismerésüket fejezték ki. A Szak-szervezeti Munkáért kitüntetés arany fokozatát kapták Gunda Miklósné (József Attila Tudományegyetem) és dr. Puskás Albert (Juhász Gyula Tanárképző Főiskola).

Fórum

A József Attila Diákotthonban április 27-én délután 5 órai kezdettel Pálffy József, a Magyar Újságírók Országos Szövetségének elnöke, a Magyarország főszerkesztője kulturális fórumot tartott. Az érdeklődők a nemzetközi politikai élet eseményeiről konzultáltak az előadóval.

Búcsúzkodó nóta

Orvosegyetemünk V. éves hallgatóinak ötletéből született az alábbi „Búcsúzkodó nóta”. Ezt fogják énekelni a ballagáskor — azzal a szándékkal, hogy az alsóbbévesek is megtanulják s a szegedi medikusok következő nemzedékei is ezzel vegyenek majd búcsút az egyetemről.

Egyetemi éveink alatt
Sok szép emlék szívünkhez tapadt,
Öt év után, hogy a búcsú most elérkezett
Pergessük vissza az éveket.

Kisdiákból itt lett nagy-diák
Megtanulva a medicinát.
Bcvalljuk, hogy közben azért séta is akadt
A Tisza-parti vén hársfák alatt.

Még egy év és vár az élet ránk
Szétszóródunk — szervusz Iskolánk!

Diákevek vidám zajában
Véget ért vágyaink csatája,
Öreg-diák utóljára visszainteget
Barátaink Isten vétele!

Tisza-parti hársfa integet:
Visszavárlak mindig Titeket!

Nem feledünk Alma-Materünk,
Oly sok szépet s jót adtál nekünk.
Évek múlva majd ha erre visszagondolunk
Fiatal lesz újra a dalunk.

Búcsúzunk és lassan ballagunk
Szcmünk nevet, szívünk elszorul.
Tisza-parti hársfa lombja vígan integet:
Visszatérünk gyakran majd Szeged!

Zene: dr. Szabó János—Ritter László
Szöveg: Szilágyi Margit